

Arrest

nr. 300 754 van 29 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juli 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 mei 2022 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.05.2022 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 03.05.2010 in België aankwamen en een verzoek tot internationale bescherming (VIB) indienden. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van dat VIB en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun VIB werd afgesloten op 14.06.2010 met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen werden vervolgens gerepatrieerd naar Duitsland op 22.06.2010.

Op 24.11.2010 dienen betrokkenen een eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet (art. 9bis) in. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 29.01.2014. Een tweede aanvraag art. 9bis, ingediend op 04.03.2014, wordt eveneens onontvankelijk verklaard op 17.06.2014 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hun derde aanvraag art. 9bis wordt op 29.10.2014 eveneens negatief afgesloten. Op 29.01.2019 dienden betrokkenen een vierde aanvraag art. 9bis in, deze werd onontvankelijk verklaard op 02.09.2020. Beroep tegen deze laatste beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 26.01.2021 verworpen.

Betrokkenen hun eerste aanvraag art. 9ter, ingediend op 16.11.2017, wordt diezelfde dag onontvankelijk beoordeeld. Hun tweede aanvraag art. 9ter, ingediend op 14.06.2018, wordt ongegrond afgesloten op 03.10.2018 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 29.01.2019. Op 08.05.2021 dienden betrokkenen een derde aanvraag art. 9ter in, dewelke als onontvankelijk werd beoordeeld op 27.05.2021.

Aanvullend wat betreft het verblijf van betrokkene R., A. (...), op 02.01.2016 werd hij aangetroffen bij een administratieve controle en op 14.05.2016 door onze diensten gerepatrieerd naar Belgrado. Op 15.11.2017 werd betrokkene opnieuw aangetroffen bij een administratieve controle en door onze diensten gerepatrieerd naar Belgrado op 24.11.2017.

Onderhavige aanvraag stelt dat het feit dat verzoekers als sinds 2010 in België verblijven en sindsdien het grondgebied niet meer verlaten hebben (quod non, mijnheer werd immers tweemaal gerepatrieerd naar Servië). Verzoekers kennen hier, aldus de aanvraag een lang, precair verblijf. Deze beweringen kunnen echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Immers, uit bovenstaande feiten – dat betrokkenen na hun overbrenging naar Duitsland op 22.06.2010, terugkeerden naar België en hier illegaal verbleven; dat zij op 29.01.2014 een bevel kregen om het grondgebied te verlaten en op 29.10.2014 een bevel kregen om het grondgebied te verlaten; dat meneer op 14.05.2016 gerepatrieerd werd naar Servië, opnieuw illegaal in België verbleef nadien, opnieuw gerepatrieerd werd naar Servië op 24.11.2017 en opnieuw terugkeerde naar België; dat betrokkenen op 03.10.2018 en op 02.09.2020 een bevel kregen om het grondgebied te verlaten – kunnen we onmiskenbaar besluiten dat betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor hun lange illegaal verblijf en dat zij dat verblijf bewust bestendigd hebben. Aldus, de beweringen dat betrokkenen al sinds 2010 in België verblijven en hier al een lang, precair verblijf kennen, ontbeert autoriteit in deze. Dat betrokkenen al sinds

2010 in België zijn en dat dit al een lang en precair verblijf is, kan niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, daar betrokkenen dat verblijf zelf, aantoonbaar bewust, gecreëerd en bestendig hebben.

Betrokkene beroepen zich op art. 3 en art. 8 van Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en beweren dat hen bij terugkeer naar Servië een mensonwaardig leven te wachten staat. Verder luidt het dat er geen familie, geen woning en geen sociaal opvangnet meer is in Servië en dat betrokkenen hier een kerngezin hebben waarvan de leden aangewezen zijn op elkaar en dat betrokkenen hier een duurzame sociale verankering kennen en tal van contacten onderhouden met Belgen.

In verband met de verwijzing naar art. 3 EVRM dient ten eerste worden opgemerkt dat de bescherming verleend via datzelfde art. 3 slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Ten tweede, hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij weinig gepreciseerde beweringen blijft dewelke allerm minst volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3 EVRM. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren van de voornoemde bewering in de context van art. 3 EVRM. De loutere vermelding dat betrokkenen een mensonwaardig leven te wachten staat in Servië en dat in Servië geen sociaal opvangnet meer is, volstaan niet om onder bescherming van art. 3 te vallen.

Wat betreft der vermelding van art. 8 EVRM en de volgende beweringen – dat betrokkenen een kerngezin vormen dat naast betrokkenen uit vier kinderen bestaat van wie twee legaal verblijvende in België en twee legaal wonende in Duitsland, dat zij in het land van herkomst niemand meer hebben om op terug te vallen en dat het gezin moet kunnen samenblijven, aangewezen op elkaar, dat betrokkenen mantelzorg nodig hebben van hun kinderen en dat betrokkenen mee instaan voor de opvoeding en opvang van (vier) kleinkinderen – dient ten eerste worden opgemerkt dat de bescherming die door art. 8 EVRM geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de minderjarige kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol (kunnen) spelen binnen het gezin. Betrokkenen leveren echter geen afdoende, concrete bewijzen dat zij met hun (klein)kinderen daadwerkelijk een (kern)gezin vormen. De eenvoudige beweringen dat betrokkenen een kerngezin vormen met twee meerderjarige kinderen in België, dat zij aangewezen zijn op elkaar en dat ze mantelzorg nodig hebben van de kinderen zonder hiervoor de nodige bewijzen te leveren, kunnen niet aanvaard worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden. Er steken weliswaar geboorteaktes in van betrokkenen hun in België (S. (...), °1991) (en Duitsland: S. (...) en P. (...)) legaal verblijvende kinderen, hiermee is echter geen afdoende afhankelijkheidsband aangetoond tussen betrokkenen en hun in België verblijvend(e) meerderjarige kind(eren) en daarmee is evenmin aangetoond dat er mantelzorg nodig is.

Wat betreft de bewering dat betrokkenen mee instaan voor de opvang van (vier) kleinkinderen, er steekt een – door de mindere scan een moeilijk leesbare – getuigenis in de aanvraag van meerderjarige zoon S. (...) die 'declare sur l'honneur que mes parents R., A. (...) (nr. passeport) et A., P. (...) (nr. passeport) sont des tuteurs(?) de mon fils B.R. (...)'. Deze getuigenis is echter geen afdoende bewijs dat de grootouders (tijdelijk) onmisbaar zijn in deze opvoeding. We kunnen stellen dat de meeste grootouders een opvoedingsband hebben met kleinkinderen en dat de meeste grootouders een bepaalde taak in het opvoedingsproces van kleinkinderen op zich nemen. We kunnen ook stellen dat deze eigen is een de relatie grootouder-kleinkind. Slechts in bepaalde gevallen en uitzonderlijke omstandigheden kunnen grootouders de taak van primaire opvoeder, die van ouders, op zich nemen, maar deze omstandigheden zijn in deze niet aangetoond. De loutere, eenvoudige bewering (zowel in de aanvraag als in de getuigenis) dat grootouders mee instaan voor de opvoeding (en opvang) van de kleinkinderen zonder deze bewering te staven met afdoende bewijs waaruit blijkt hoe de grootouders de taak van primaire opvoeder op zich nemen en dat hun rol in het opvoedingsproces daarom cruciaal is, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die het voor betrokkenen onmogelijk maken tijdelijk het grondgebied te verlaten. (Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de getuigenis spreekt over één kleinkind, en niet over alle vier, zoals in de aanvraag beweerd wordt.)

Besluitend, betrokkenen brengen geen bewijzen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij mantelzorg krijgen/nodig hebben van de meerderjarige kinderen, noch wordt afdoende aangetoond in hoeverre betrokkenen een fundamentele betekenis hebben in de opvoeding en opvang van de kleinkinderen. De sterke afhankelijkheidsbanden die, onder andere kenmerken zoals samenwonen, mede een (kern)gezin definiëren, ontbreken in deze of zijn in ieder geval niet afdoende aangetoond en verhinderen betrokkenen derhalve niet om tijdelijk terug te keren naar Servië om zodoende een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de normale, gangbare procedure. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat hun familieband met hun meerderjarige kinderen en kleinkinderen voldoende hecht is om onder de bescherming van art. 8 EVRM te vallen.

Verder, een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van hun familiale relaties en sociale

contacten maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve, betrokkenen kunnen samen terug naar Servië en worden zodoende niet gescheiden van elkaar.

De bewering dat betrokkenen niet terug kunnen naar Servië omdat zij daar niemand meer hebben om op terug te vallen, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen verbleven immers ca. 50 jaar in Servië; het is dus weinig waarschijnlijk dat betrokkenen niemand meer hebben, familie, kennissen noch vrienden, om op terug te vallen om voor enige tijd te verblijven tijdens de procedure van een aanvraag van machtiging tot verblijf. Ook de bewering dat betrokkene geen woning meer hebben in Servië en niet genoeg veerkracht hebben om een nieuw leven op te bouwen, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Er wordt niet verwacht van betrokkenen heden over een woning in Servië te beschikken, ginds te gaan wonen of er een nieuw leven op te bouwen; immers, het is aan betrokkenen om aan te tonen dat het onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk is een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen vanuit Servië, waarvoor een tijdelijk verblijf volstaat. Om (tijdelijk) in Servië te verblijven, hebben betrokkenen niet noodzakelijkerwijs heden een woning in Servië nodig. Zo zijn er in Servië tal van mogelijkheden om een tijdelijk verblijf te organiseren. Het niet beschikken over een woning maakt een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk en maakt derhalve geen deel uit van een buitengewone omstandigheid. Ook de bewering dat betrokkenen een hoge leeftijd beschikken en niet voldoende veerkracht hebben om een nieuw leven op te bouwen, volstaat niet als buitengewone omstandigheid. De aanvraag met bijhorende stukken toont niet aan dat betrokkenen in die mate hulpbehoevend zijn dat zij niet langer (tijdelijk) kunnen verplaatsen naar Servië of dat hun hoge leeftijd en onvoldoende veerkracht een aanvraag art. 9bis legitimeert.

Wat betreft het aangehaalde argument dat beide verzoekers medische redenen laten gelden, dient ten eerste worden opgemerkt dat de medische problematiek van betrokkene R., A. (...) reeds onderzocht werd na de aanvraag art. 9ter dd. 14.06.2018 en dat deze aanvraag ongegrond werd verklaard door onze bevoegde diensten op 03.10.2018, betrokkene betekend op 29.01.2019. Hoe dan ook, uit het administratief dossier van meneer blijkt zijn medische problematiek, maar daarin zit geenszins een verklaring vavat dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging niet vanuit Servië zou kunnen geschieden. Voor mevrouw blijkt uit onderhavige aanvraag alsook uit het administratief dossier geen concrete medische problematiek, waardoor de bewering in de aanvraag dat beide verzoekers medische redenen laten gelden, onvoldoende opgaat voor haar.

Het argument dat betrokkene R., A. (...) zijn broer en moeder in België kwamen te overlijden en beiden in België begraven werden, vormt eveneens niet mede de buitengewone omstandigheden aangezien betrokkenen steeds een aanvraag kunnen indienen in het land van herkomst om een visum type C (kort verblijf) te verkrijgen. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van hun overleden (schoon)broer en (schoon)moeder periodiek te bezoeken. (Ook het feit dat betrokkene zijn vader in Italië begraven werd, verklaart niet waarom betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging voor België niet vanuit Servië kunnen volbrengen.)

De bewering dat betrokkene R., A. (...) twee andere broers heeft in België, van wie een over de Belgische nationaliteit beschikt en de andere een legaal verblijf heeft in België, kunnen evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Het feit dat andere vreemdelingen, ook al zijn het familieleden, van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Bovendien wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht en toegepast beoordeeld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk pleegden tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ook de twee getuigenissen die in de aanvraag steken leggen geen buitengewone omstandigheden bloot. De eerste getuigenis is van de beweerdde Belgische broer van betrokkene R., A. (...) die op eer verklaart zijn broer te zijn en eveneens verklaart dat al zijn broers en zussen van ex-Joegoslavië zijn. De inhoud van deze getuigenis toont geen buitengewone omstandigheden aan. (Een tweede getuigenis betreft die van het meerderjarige kind S. (...) over betrokkenen die zouden instaan voor de opvoeding van hun kleinkind (supra).)

De elementen van integratie – dat verzoekers op de hoogte zijn van de Belgische normen en waarden en deze respecteren, dat zij regelmatig deelnemen aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat verzoekers de Duitse taal volop aanleren – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 juli (lees: 29 juli) 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen zetten hun enig middel uiteen als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 05/03/2020, waartegen onderhavig beroep stelt dat : “ de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden zijn “

En verder stelt de beslissing waartegen beroep :

“Verzoekers beroepen zich op artikel 3 en 8 van het EVRM en beweren dat dat hen bij terugkeer naar Servië een mensonwaardig leven te wachten staat. Verder luidt het dat er geen familie, geen woning, geen sociaal opvangnet meer is in Servië en dat betrokkenen hier een kerngezin hebben waarvan de leden aangewezen zijn op elkaar en dat betrokkenen hier een duurzame sociale verankering kennen en tal van contacten onderhouden in België “

Inderdaad hebben verzoekers in hun aanvraag dd. 13/05/2022 op basis van artikel 9bis voldoende aangetoond dat er in hun hoofde buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Buitengewone omstandigheden zijn geen elementen van overmacht doch verzoekster moet alleen aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar land van herkomst om daar de machtiging van verblijf aan te vragen.

Verzoekers heeft in hun aanvraag dd 13/05/2022 ingeroepen dat het voor hun bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst voor een onbekende termijn, ook al kan deze relatief kort zijn , om reden dat zij geen menswaardig leven zullen hebben in Servië en tevens om reden dat zij in België samenwonen in het gezin van hun zoon B., S. (...).

Dat zij in dit gezin enerzijds mee instaan voor de opvoeding en de opvang van de drie minderjarige kinderen en er anderzijds ook al de nodige steun ontvangen om te kunnen voorzien in hun levensonderhoud.

Dat alle dagen en zonder onderbreking moet voorzien worden in de opvang van de kleinkinderen.

Dat de gezinsbanden en de verhoudingen, naar genoeg van recht worden bewezen aan de hand van de IK - kaarten van hun kinderen ; de akten van geboorte van de kleinkinderen en de verklaring van de zoon B., S. (...).

Dat dit geen loutere eenvoudige beweringen zijn, zoals de gemachtigde stelt in de beslissing waartegen beroep.

Dat op basis van deze feitelijke elementen , alleen maar kan besloten worden dat er een bestendige en hechte graad is van afhankelijkheid tussen verzoekers I hun kinderen en hun kleinkinderen.

Tevens hebben verzoekers aangehaald dat er medische reden zijn (de heer R., A. (...) is diabetes patiënt), die verantwoorden dat zij mantelzorg van hun kinderen nodig hebben. Het is algemeen geweten dat diabetici hun ziekte strikt moeten opvolgen en dat zij een speciaal dieet moeten volgen. Verzoekers moeten voldoende financiële middelen hebben om de nodige medicatie en de toegelaten voedingsmiddelen aan te kopen.

Daarbij heeft de gemachtigde in de beslissing waartegen huidig beroep niet aangehaald waarom de ingeroepen medische redenen niet zouden kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid in het kader van een aanvraag op basis van artikel 9 bis VW De gemachtigde verwijst hier naar de beslissing dd.03/10/2018, genomen in de medische regularisatie waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard. Het is echter niet opdat een medische problematiek niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 9ter VW dat deze geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken in het kader van een aanvraag op basis van artikel 9bis. De motivering van de gemachtigde dat geen specifiek element werd meegedeeld waarom wegens de medische redenen, de aanvraag op basis van artikel 9bis niet vanuit Servië zou kunnen geschieden staat haaks op de aangehaalde reden dat de mantelzorg van de kinderen noodzakelijk is. In Servië valt deze mantelzorg uiteraard weg.

Door geen rekening te houden met al de aangehaalde elementen in hun onderlinge samenhang , doch door deze slechts fragmentarisch te beoordelen , kon de gemachtigde niet tot een juiste beoordeling en besluit komen. Hij ging onzorgvuldig te werk en kwam tot een onredelijk besluit.

Dat uit het geheel van de aangehaalde elementen volgt dat verzoekers zich kunnen beroepen op artikel 3 en 8 EVRM, alsmede op de medische problematiek; die wel degelijk cumulatief en in hun samenhang genomen, de buitengewone omstandigheden uitmaken op basis waarvan de aanvraag op basis van art 9bis VW kan ingediend worden in België."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

De verzoekende partijen tonen niet aan op welk punt de voormelde motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

3.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat overmacht wordt vereist, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan.

3.7. De verzoekende partijen lijken een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij lijken voor te houden dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of hen niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken. De Raad benadrukt evenwel dat de verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. De verzoekende partijen houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

3.8. Waar de verzoekende partijen stellen dat zij in hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoende hebben aangetoond dat er in hun hoofde buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, blijken zij het oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch slagen zij er, mede gelet op wat volgt, niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin maken zij ter gelegenheid van hun verzoekschrift aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.9. De verzoekende partijen stellen dat zij in hun aanvraag hebben ingeroepen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst voor een onbekende termijn, ook al kan deze termijn relatief kort zijn, om reden dat zij geen menswaardig leven zullen hebben in Servië en om reden dat zij in België samenwonen met het gezin van hun zoon B.,S., dat zij in dit gezin mee instaan voor de opvoeding en de opvang van de drie minderjarige kinderen en dat zij tevens hebben aangehaald dat er medische redenen zijn (de eerste verzoekende partij is diabetes patiënt) die verantwoorden dat zij mantelzorg van hun kinderen nodig hebben.

De verwerende partij heeft hierover in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beroepen zich op art. 3 en art. 8 van Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en beweren dat hen bij terugkeer naar Servië een mensonwaardig leven te wachten staat. Verder luidt het dat er geen familie, geen woning en geen sociaal opvangnet meer is in Servië en dat betrokkenen hier een kerngezin hebben waarvan de leden aangewezen zijn op elkaar en dat betrokkenen hier een duurzame sociale verankering kennen en tal van contacten onderhouden met Belgen.

In verband met de verwijzing naar art. 3 EVRM dient ten eerste worden opgemerkt dat de bescherming verleend via datzelfde art. 3 slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Ten tweede, hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij weinig gepreciseerde beweringen blijft dewelke allerm minst volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3 EVRM. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren van de voornoemde bewering in de context van art. 3 EVRM. De loutere vermelding dat betrokkenen een mensonwaardig leven te wachten staat in Servië en dat in Servië geen sociaal opvangnet meer is, volstaan niet om onder bescherming van art. 3 te vallen.

Wat betreft der vermelding van art. 8 EVRM en de volgende beweringen – dat betrokkenen een kerngezin vormen dat naast betrokkenen uit vier kinderen bestaat van wie twee legaal verblijvende in België en twee legaal wonende in Duitsland, dat zij in het land van herkomst niemand meer hebben om op terug te vallen en dat het gezin moet kunnen samenblijven, aangewezen op elkaar, dat betrokkenen mantelzorg nodig hebben van hun kinderen en dat betrokkenen mee instaan voor de opvoeding en opvang van (vier) kleinkinderen – dient ten eerste worden opgemerkt dat de bescherming die door art. 8 EVRM geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de minderjarige kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol (kunnen) spelen binnen het gezin. Betrokkenen leveren echter geen afdoende, concrete bewijzen dat zij met hun (klein)kinderen daadwerkelijk een (kern)gezin vormen. De eenvoudige beweringen dat betrokkenen een kerngezin vormen met twee meerderjarige kinderen in België, dat zij aangewezen zijn op elkaar en dat ze mantelzorg nodig hebben van de kinderen zonder hiervoor de nodige bewijzen te leveren, kunnen niet aanvaard worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden. Er steken weliswaar geboorteaktes in van betrokkenen hun in België (S. (...), °1991) (en Duitsland: S. (...) en P. (...)) legaal verblijvende kinderen, hiermee is echter geen afdoende afhankelijkheidsband aangetoond tussen betrokkenen en hun in België verblijvend(e) meerderjarige kind(eren) en daarmee is evenmin aangetoond dat er mantelzorg nodig is.

Wat betreft de bewering dat betrokkenen mee instaan voor de opvang van (vier) kleinkinderen, er steekt een – door de mindere scan een moeilijk leesbare – getuigenis in de aanvraag van meerderjarige zoon S. (...) die ‘declare sur l'honneur que mes parents R., A. (...) (nr. passeport) et A., P. (...) (nr. passeport) sont des tuteurs(?) de mon fils B.R. (...)’. Deze getuigenis is echter geen afdoende bewijs dat de grootouders (tijdelijk) onmisbaar zijn in deze opvoeding. We kunnen stellen dat de meeste grootouders een opvoedingsband hebben met kleinkinderen en dat de meeste grootouders een bepaalde taak in het opvoedingsproces van kleinkinderen op zich nemen. We kunnen ook stellen dat deze eigen is een de relatie grootouder-kleinkind. Slechts in bepaalde gevallen en uitzonderlijke omstandigheden kunnen grootouders de taak van primaire opvoeder, die van ouders, op zich nemen, maar deze omstandigheden zijn in deze niet aangetoond. De loutere, eenvoudige bewering (zowel in de aanvraag als in de getuigenis) dat grootouders mee instaan voor de opvoeding (en opvang) van de kleinkinderen zonder deze bewering te staven met afdoende bewijs waaruit blijkt hoe de grootouders de taak van primaire opvoeder op zich nemen en dat hun rol in het opvoedingsproces daarom cruciaal is, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die het voor betrokkenen onmogelijk maken tijdelijk het grondgebied te verlaten. (Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de getuigenis spreekt over één kleinkind, en niet over alle vier, zoals in de aanvraag beweerd wordt.)

Besluitend, betrokkenen brengen geen bewijzen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij mantelzorg krijgen/nodig hebben van de meerderjarige kinderen, noch wordt afdoende aangetoond in hoeverre betrokkenen een fundamentele betekenis hebben in de opvoeding en opvang van de kleinkinderen. De sterke afhankelijkheidsbanden die, onder andere kenmerken zoals samenwonen, mede een (kern)gezin definiëren, ontbreken in deze of zijn in ieder geval niet afdoende aangetoond en verhinderen betrokkenen derhalve niet om tijdelijk terug te keren naar Servië om zodoende een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de normale, gangbare procedure. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat hun familieband met hun meerderjarige kinderen en kleinkinderen voldoende hecht is om onder de bescherming van art. 8 EVRM te vallen.

Verder, een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van hun familiale relaties en sociale contacten maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve, betrokkenen kunnen samen terug naar Servië en worden zodoende niet gescheiden van elkaar.

De bewering dat betrokkenen niet terug kunnen naar Servië omdat zij daar niemand meer hebben om op terug te vallen, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen verbleven immers ca. 50 jaar in Servië; het is dus weinig waarschijnlijk dat betrokkenen niemand meer hebben, familie, kennissen noch vrienden, om op terug te vallen om voor enige tijd te verblijven tijdens de procedure van een aanvraag van machtiging tot verblijf. Ook de bewering dat betrokkene geen woning

meer hebben in Servië en niet genoeg veerkracht hebben om een nieuw leven op te bouwen, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Er wordt niet verwacht van betrokkenen heden over een woning in Servië te beschikken, ginds te gaan wonen of er een nieuw leven op te bouwen; immers, het is aan betrokkenen om aan te tonen dat het onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk is een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen vanuit Servië, waarvoor een tijdelijk verblijf volstaat. Om (tijdelijk) in Servië te verblijven, hebben betrokkenen niet noodzakelijkerwijs heden een woning in Servië nodig. Zo zijn er in Servië tal van mogelijkheden om een tijdelijk verblijf te organiseren. Het niet beschikken over een woning maakt een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk en maakt derhalve geen deel uit van een buitengewone omstandigheid. Ook de bewering dat betrokkenen een hoge leeftijd beschikken en niet voldoende veerkracht hebben om een nieuw leven op te bouwen, volstaat niet als buitengewone omstandigheid. De aanvraag met bijhorende stukken toont niet aan dat betrokkenen in die mate hulpbehoevend zijn dat zij niet langer (tijdelijk) kunnen verplaatsen naar Servië of dat hun hoge leeftijd en onvoldoende veerkracht een aanvraag art. 9bis legitimeert.

Wat betreft het aangehaalde argument dat beide verzoekers medische redenen laten gelden, dient ten eerste worden opgemerkt dat de medische problematiek van betrokkene R., A. (...) reeds onderzocht werd na de aanvraag art. 9ter dd. 14.06.2018 en dat deze aanvraag ongegrond werd verklaard door onze bevoegde diensten op 03.10.2018, betrokkene betekend op 29.01.2019. Hoe dan ook, uit het administratief dossier van meneer blijkt zijn medische problematiek, maar daarin zit geenszins een verklaring vervat dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging niet vanuit Servië zou kunnen geschieden. Voor mevrouw blijkt uit onderhavige aanvraag alsook uit het administratief dossier geen concrete medische problematiek, waardoor de bewering in de aanvraag dat beide verzoekers medische redenen laten gelden, onvoldoende opgaat voor haar."

Door louter de elementen van hun aanvraag te herhalen, weerleggen noch ontkrachten de verzoekende partijen voornoemde motieven. Evenmin tonen zij hiermee aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre de verzoekende partijen met de herhaling van de elementen van hun aanvraag de Raad zou willen uitnodigen tot een herbeoordeling van de feiten, wijst de Raad er op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.10. Door op algemene wijze te stellen dat alle dagen en zonder onderbreking moet worden voorzien in de opvang van de kleinkinderen, weerleggen noch ontkrachten de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de getuigenis, in hun aanvraag, van hun meerderjarige zoon S. die "*declare sur l'honneur que mes parents R., A. (...) (nr. passeport) et A., P. (...) (nr. passeport) sont des tuteurs(?) de mon fils B.R. (...)*" geen afdoende bewijs is dat de grootouders (tijdelijk) onmisbaar zijn in deze opvoeding, dat de meeste grootouders een opvoedingsband hebben met kleinkinderen en dat de meeste grootouders een bepaalde taak in het opvoedingsproces van kleinkinderen op zich nemen, dat deze eigen is aan een relatie grootouder-kleinkind, dat slechts in bepaalde gevallen en uitzonderlijke omstandigheden grootouders de taak van primaire opvoeder, die van ouders, op zich kunnen nemen, maar deze omstandigheden in deze niet zijn aangetoond, dat de loutere, eenvoudige bewering (zowel in de aanvraag als in de getuigenis) dat grootouders mee instaan voor de opvoeding (en opvang) van de kleinkinderen zonder deze bewering te staven met afdoende bewijs waaruit blijkt hoe de grootouders de taak van primaire opvoeder op zich nemen en dat hun rol in het opvoedingsproces daarom cruciaal is, niet weerhouden kan worden als buitengewone omstandigheid die het voor de verzoekende partijen onmogelijk maakt tijdelijk het grondgebied te verlaten en dat niet afdoende wordt aangetoond in hoeverre de verzoekende partijen een fundamentele betekenis hebben in de opvoeding en opvang van de kleinkinderen. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat deze motieven *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de gezinsbanden en de verhoudingen naar genoegen van recht worden bewezen aan de hand van de identiteitskaarten van hun kinderen, de akten van geboorte van de kleinkinderen en de verklaring van de zoon B.,S., en dat dit geen loutere, eenvoudige beweringen zijn, merkt de Raad vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat niet de geboorteaktes van de kleinkinderen, doch wel die van de kinderen van de verzoekende partijen werden voorgelegd bij de aanvraag vermeld in punt 1.1. De verwerende partij betwist in de bestreden beslissing het verwantschap tussen de verzoekende partijen en hun kinderen, dat aan de hand van de identiteitskaarten en

geboorteaktes van de kinderen aannemelijk gemaakt kan worden, niet, doch stelt dat met de geboorteaktes geen afdoende afhankelijkheidsband is aangetoond tussen de verzoekende partijen en hun in België verblijvend(e) meerderjarige kind(eren). De Raad ziet niet in, minstens lichten de verzoekende partijen onvoldoende toe, hoe uit identiteitskaarten en geboorteakten van hun kinderen wel degelijk het bestaan van een afdoende afhankelijkheidsband kan blijken. Wat de verklaring van hun zoon B.,S. betreft, acht de Raad het niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om die verklaring - die, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, niet wordt gestaafd met stukken - te kwalificeren als een loutere, eenvoudige bewering die niet als afdoende bewijs kan worden beschouwd, minstens tonen de verzoekende partijen met voorgaand betoog niet aan waarom daar *in casu* anders over moet worden gedacht.

3.11. Waar de verzoekende partijen stellen dat zij in het gezin van hun zoon B.,S. ook al de nodige steun ontvangen om te kunnen voorzien in hun levensonderhoud, merkt de Raad op dat in de aanvraag vermeld in punt 1.1., die zich tevens in het administratief dossier bevindt, over het levensonderhoud van de verzoekende partijen in België slechts wordt gesteld dat de verzoekende partijen op hun kinderen en kleinkinderen zijn aangewezen en dat zij mantelzorg nodig hebben van hun kinderen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid andere aspecten van hun levensonderhoud in België in de bestreden beslissing niet in overweging te hebben genomen. Wat de in hun aanvraag aangevoerde elementen omtrent hun levensonderhoud betreft, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de eenvoudige beweringen dat de verzoekende partijen een kerngezin vormen met twee meerderjarige kinderen in België, dat zij aangewezen zijn op elkaar en dat ze mantelzorg nodig hebben van de kinderen zonder hiervoor de nodige bewijzen te leveren niet aanvaard kunnen worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden, dat er weliswaar geboorteaktes insteken van de verzoekende partijen hun in België en Duitsland legaal verblijvende kinderen, dat hiermee echter geen afdoende afhankelijkheidsband is aangetoond tussen de verzoekende partijen en hun in België verblijvend(e) meerderjarige kind(eren) en dat daarmee evenmin is aangetoond dat er mantelzorg nodig is en dat de verzoekende partijen geen bewijzen aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat zij mantelzorg krijgen/nodig hebben van de meerderjarige kinderen. De verzoekende partijen betogen dat zij hebben aangehaald dat er medische redenen zijn (de eerste verzoekende partij is diabetes patiënt) die verantwoordt dat zij mantelzorg van hun kinderen nodig hebben, wat steun vindt in hun aanvraag vermeld in punt 1.1., doch tonen daarmee niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat zij ter zake geen bewijzen aanbrengen zodat dit niet aanvaard kan worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden. Met hun algemeen betoog dat het algemeen geweten is dat diabetici hun ziekte strikt moeten opvolgen en dat zij een speciaal dieet moeten volgen, dat zij voldoende financiële middelen moeten hebben om de nodige medicatie en de toegelaten voedingsmiddelen aan te kopen, tonen de verzoekende partijen niet aan dat voornoemde motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn. Het kwam aan de verzoekende partijen toe om het bestaan van buitengewone omstandigheden concreet aannemelijk te maken en de nodige stavingstukken in dit verband te verschaffen. De Raad stelt vast dat voornoemd algemeen betoog niet werd aangevoerd in de aanvraag vermeld in punt 1.1., zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dit in de bestreden beslissing niet in overweging te hebben genomen of hierover niet te hebben gemotiveerd.

3.12. Door louter te stellen dat op basis van deze feitelijke elementen alleen maar kan besloten worden dat er een bestendige en hechte graad is van afhankelijkheid tussen hen en hun kinderen en kleinkinderen, blijken de verzoekende partijen het oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 3.9. en waarin wordt gesteld dat de sterke afhankelijkheidsbanden die mede een kerngezin definiëren in deze ontbreken of in ieder geval niet afdoende zijn aangetoond, doch slagen zij er, mede gelet op het voorgaande, niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin tonen zij aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

De Raad merkt bovendien op dat de verwerende partij tevens de hypothese van het bestaan van familiale en sociale banden tussen de verzoekende partijen en hun kinderen en kleinkinderen heeft onderzocht, doch heeft geoordeeld dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van hun familiale relaties en sociale contacten maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat de verzoekende partijen samen terug kunnen naar Servië en zodoende niet gescheiden worden van elkaar. De verzoekende partijen

maken ter gelegenheid van hun verzoekschrift niet aannemelijk dat deze motieven *in casu* foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.13. Waar de verzoekende partijen stellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet heeft aangehaald waarom de ingeroepen medische redenen niet zouden kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de gemachtigde hier naar de beslissing van 3 oktober 2018 verwijst, genomen in de medische regularisatie waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard, dat het echter niet is opdat een medische problematiek niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet dat deze geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9*bis*, gaan zij eraan voorbij dat er in de bestreden beslissing niet alleen wordt gewezen op hun aanvraag van 14 juni 2018 om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet die op 3 oktober 2018 ongegrond werd verklaard, doch tevens wordt gesteld dat uit het administratief dossier van de eerste verzoekende partij haar medische problematiek blijkt, maar dat daarin geenszins een verklaring vervat zit dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging niet vanuit Servië zou kunnen geschieden en dat voor de tweede verzoekende partij uit onderhavige aanvraag alsook uit het administratief dossier geen concrete medische problematiek blijkt, waardoor de bewering in de aanvraag dat beide verzoekers medische redenen laten gelden, onvoldoende opgaat voor de tweede verzoekende partij. Aldus heeft de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, wel degelijk in de bestreden beslissing toegelicht waarom de ingeroepen medische redenen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen betogen verder dat de motivering van de gemachtigde dat geen specifiek element werd meegedeeld waarom de aanvraag op grond van artikel 9*bis* wegens de medische redenen niet vanuit Servië zou kunnen geschieden haaks staat op de aangehaalde reden dat de mantelzorg van de kinderen noodzakelijk is, dat in Servië deze mantelzorg uiteraard wegvalt, maar maken dit geenszins concreet aannemelijk. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partijen geen bewijzen aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat zij mantelzorg krijgen/nodig hebben van de meerderjarige kinderen, hetgeen de verzoekende partijen ter gelegenheid van hun verzoekschrift geenszins weerleggen of ontkrachten. In die zin acht de Raad het dan ook niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat uit het administratief dossier van de eerste verzoekende partij haar medische problematiek blijkt, maar dat daarin geenszins een verklaring vervat zit dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging niet vanuit Servië zou kunnen geschieden, minstens maken de verzoekende partijen met voorgaand betoog het tegendeel niet concreet aannemelijk.

3.14. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij, door geen rekening te houden met al de aangehaalde elementen in hun onderlinge samenhang, doch door deze slechts fragmentarisch te beoordelen, niet tot een juiste beoordeling en besluit kon komen, dat zij onzorgvuldig te werk ging en tot een onredelijk besluit kwam.

Gelet op het voorgaande, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de verwerende partij, alle in de aanvraag aangevoerde elementen elk op zich en los van elkaar én in hun samenhang bekeken, op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die hen zouden toelaten om hun aanvraag ten uitzonderlijke titel in België in te dienen in plaats van via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partijen tonen overigens niet aan op welke wijze de aangevoerde omstandigheden, niettegenstaande ze elk afzonderlijk niet aantonen dat de aanvraag niet kan ingediend worden in het buitenland, in samenhang wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen.

3.15. De verzoekende partijen stellen dat uit het geheel van de aangehaalde elementen volgt dat zij zich kunnen beroepen op de artikelen 3 en 8 van het EVRM, alsmede op de medische problematiek, die wel degelijk cumulatief en in hun samenhang genomen, de buitengewone omstandigheden uitmaken op grond waarvan de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan ingediend worden in België. Zij blijken het aldus oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch slagen er, mede gelet op al het voorgaande, niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin tonen zij ter gelegenheid van hun verzoekschrift aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.16. Samenvattend stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van de verzoekende partijen niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.17. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER